

PANCATALANISME GENESIS EVOLUCIO I LA SEUA

INCIDENCIA EN VALENCIA I ESPANYA

Per Ramon Garcia i Hernandez

Conferencia llegida en l'Universitat Complutense, Aula B-16
de la Facultat de Geografia i Historia, el dia 28 de febrer de
1991 a peticio de l'Associacio Universitaria "DEBATE"

PRELIMINAR

¿Qué es el pancatalanisme? ¿Una expressió semántica solament? o ¿Subjau alguna cosa mes darrere d' ella? Tractarem de donar respostes a estes preguntes, encara que es difícil reduir a uns simples fulls, i que no es perga l' 'essencia, de tot un proces que abarca mes d'un segle. I aci si que hem d'acudir a la capacitat de comprensió i anàlisis que vostes posseixen, per a suplir les deficiències d' esta modesta exposició,, de fets i circumstàncies, que giren en torn al significat de la paraula PANCATALANISME.

TRES OPINIONS AL RESPECTE

En 1900, dos personages que acompanyaren a Don Eduardo Dato en el viatge oficial realitzat a Catalunya, Jose María O'Neale i Julio Amado Y RE.. de Villebardet publicaren un llibre on conten les seues impressions i el titularen : "El Peligro Nacional" (*Estudios e impresiones sobre el catalanismo*)

L'escritor i polític republicà Blasco Ibáñez el va definir com LA LEPRO CATALANISTA, en un titular del diari EL PUEBLO, nº 5.480, del 13-6-1907.

I l'escritor i poeta BAYARRI en un opuscul per ell escrit en 1931 el va titular "EL PERILL CATALÀ".

La busquem en el diccionari i solament trobem: PANGERMANISME, PANARABISME. Tots sabem lo que signifiquen. EL PANCATALANISME es una ENERGIA que com l'ELECTRICITAT no es veu, pero es noten els seus efectes. Descobrir eixos efectes fa anys, que emergiren com la força de la pallola, foren precisament els que nos varen omplir d'estupor. Sorpresa, i no precisament agradable, que va posar a prova la nostra capacitat d'espant en la mida que anavem verificant la participació de les forces polítiques i els poders factics, que els estaven donant el suport llogístic al projecte que abarca esta expressió.

El PANCATALANISME esclata de les entranyes del PODER TELURIC de Catalunya. Es el seu "CATALAN POWER". Este poder te una capacitat molt desenrollada per a adaptar-se a les circumstàncies del moment i traure partit d'elles. Es la resultant d'un esforç col·lectiu – que nos anem a permetre dir: digne de millor causa- que ha anat incubant-se durant segles, evolucionant a tenor del moment historic, pero sense perdre de vista el resultat final: L' INDEPENDENCIA de Catalunya, en l' ample concepte que a esta expressió se li dona. Es com eixes seus que tardaren en acabar-se segles, i a l'estudiar-les es noten els contrastes d'estil imposats pel pas del temps, pero en cap manera es perd l'essència que les va motivar.

I com tot projecte, que no se sosté des del punt de vista historic ni polític, i solament respon a uns plantejaments de mes que dubtosa moralitat, la definició que nos permetem apuntar es : "DESIG NAIXCUT DE LA VOLUNTAT MANIFESTA D'UNS GRUPS POLITICS-SOCIALS D'EXTENDRE EL CONCEPTE CATALUNYA A UNES ATRES TERRES LIMÍTROFES, QUE MAI FOREN CATALANES".

Així que com diuen els texts sagrats: «PELS SEUS FETS ELS CONEIXEREU». Estos fets, alguns fonamentals, i alguns dels seus protagonistes, i algunes de les circumstàncies que els envolten, son els que anem a exposar breument.

EL CATALAN «POWER»: EIXE DESCONEGUT

Este moviment politic tan important i que tanta incidència ha tengut, i te, en la HISTORIA d'ESPANYA es el gran desconegut per a l'immensa majoria de tots els espanyols, que per moltes i obvies raons no arriben a calibrar en quina mida els pot afectar el PANCATALANISME.

LES COORDENADES QUE AL NOSTRE PARER CONDICIONEN EL FET CATALA DES DE LA RECONQUESTA SON LES SEGÜENTS.

LA GEOPOLÍTICA: Frontera en un país estranger. No es molt aventurat el supondre que, de no haver mediat esta circumstancia, este fenomen del FET CATALA no s'haguera produït.

L'ECONOMIA: tant la MERCANTIL com la RURAL i molt especialment l'INDUSTRIAL:

LA LENGUA: Esta facultat que te el ser huma per a evacuar les seues idees, en Catalunya, s'ha convertit en una qüestio BIOLÓGICA. Es la que dona substancia al ser català. En este sentit es manifestava el filosof catala Ferrater Mora: "LA PERSONALITAT CATALANA SOLAMENT ES POT EXPRESSAR PER LA LENGUA".

Un catala d'obertes inclinacions anarquistes, Josép Prats, en el seu llibre "LA BURGUESIA Y EL PROLETARIADO". Apuntes per a la lluita sindical, llibre escrit en 1907, la situa en el seu just lloc: "Nosatres sabem que la llengua no es cap ideal, ni pur ni impur, es solament un instrument per a l'exteriorisacio del pensament..."

I per ultim el DRET:

No es possible establir una data que nos marque en precisio cronològica l'aparicio d'este moviment, on conflueixen el SENTIMENT ROMANTIC en la qüestio ECONOMICA-POLITICA en una mescolança d'interessos indeslligables que aniran de la ma, en estreta harmonia fins els nostres dies.

Les pautes d'actuacio del NACIONALISME CATALA es poden sintetisar en unes frases del politic catala FRANCESC CAMBO, pronunciades en 1917: "¿MONARQUÍA? ¿REPUBLICA? ¿CATALUNYA? Son tot un simbol molt concret de lo que es la psicologia del CATALANISME, siga el que siga el tiny ideologic dels seus practicants.

La qüestio ECONOMICA va ser crucial en la primera fase i posteriorment d'este moviment. La seua conseqüencia immediata va ser conseguir el PROTECCIONISME DE L'ESTAT. Sense ell haguera segut impensable el desenroll potencial de Catalunya. N'hi ha un DOCUMENT o MEMORIAL, datat en 1683, titulat: "EL FÉNIX DE CATALUÑA", que va dirigir al monarca Carles II, el representant de la reyal Junta de Comerç domiciliada en Madrit, Feliu de la Peña. En este memorial se li insta a establir un control sever del PROTECCIONISME i un MOMONOPOLI INDUSTRIAL-FINANCIER, a mes de que se "MANASE ALS SEUS VASALLS QUE SOLAMANT ES VESTIREN EN ROBA FABRICADA EN ESPANYA".

Esta demanda del PROTECCIONISME la vorem sempre exigida, de manera PETREA, INAMOVIBLE, com a un DOGMA DE FE, tant en la Monarquia, Republica o Dictadura. El professor Barnis en el seu llibre: "*La hacienda española*" (1916), es categoric al afirmar que: "*el proteccionismo de hilados y tejidos había costado al erario español, desde que estaba establecido, la equivalencia del coste de la red de ferrocarriles actual de España, además de que se podía haber vestido a los españoles gratis con ropas extranjeras*".

Laureano Figuerola –que per cert era català-, en 1869- li va respondre al catalanista Víctor Balaguer en les Corts Constituents “*que l’idea proteccionista en Catalunya, es una qüestio dogmatica, es a dir, no es discutix*”.

Com diguem, la qüestio ECONOMICA sempre ha segut determinant. A banda de l’importancia que això té, per si mateix, n’hi ha unes altres raons de pes. La primera es que el esforç i dedicació per aconseguir-la, va ser assumit per la BURGUESIA CATALANA, detentadora del poder ECONOMIC que aniria generant el PODER POLITIC, que al mateix temps revertiria en l’ECONOMIC, en un cicle ininterromput i vital per al desenvolupament de Catalunya i del CATALANISME en les seues distintes fases evolutives.

I l’altra qüestio es que la lluita per aconseguir el PROTECCIONISME els donarà un sentit d’UNITAT d’ACCIO, que agudisarà les seues defenses i la seua capacitat d’iniciatives, en una estratègia i unes tàctiques que, en estos segles de lluita, aniran adaptant-se a les exigències del moment.

EL CATALANISME CULTURAL-LLITERARI-LLINGÜÍSTIC

En la següent evolució, el CATALANISME, rebrà els impulsos de l’ILUSTRACIO, que es complementarà donant-li l’aspecte CULTURAL. Açò els aprofitarà d’estímul als RENAIXENTISTES per aconseguir-li el caràcter LLITERARI-LLINGÜÍSTIC. Sobre tot això aniran teixint-se les llegendes, impregnades d’eixe SENTIMENT ROMANTIC, que ja apuntaven a un NACIONALISME EXPANSIU molt incipient encara.

Un exemple el tenim en l’historiador i polític catalanista, Víctor Balaguer (1824-1901). Este personatge ja intentà formar un bloc polític en ARAGO-CATALUNYA-VALENCIA-MALLORCA, per intervenir en la política general de la Nació. Ya en eixe moment, la LLENGUA, ja era esgrimida com a argument justificatiu del projecte en qüestio.

EL CATALANISME POLITIC

En la següent etapa evolutiva es donarà pas al CATALANISME POLITIC, la conseqüència final del qual desembocará en la versió més extrema i actual. El PANCATALANISME o IMPERIALISME, que es basarà en la LLENGUA com a “RAO” FONAMENTAL o BIOLÒGICA de la NACIO.

ROMANTICISME I LA LLENGUA

LA LLENGUA COM A FONAMENT DE LA NACIO

Fem un poc d'història. Esta concepció ve inspirada pel ROMANTICISME GERMANIC iniciat a finals del segle XVII, mes o menys. Inspirat en les cròniques medievals va embellir les llegendes, la poesia, les variants filològiques, el folclore, la lliteratura, etc., descobrint tota una carrega estètica sentimental que podia impulsar, como així ha segut, tots els MOVIMENTS D'EMANCIPACIO.

Uns clars exponents els trobem en els filòsofs germanics com Fichte (1762-1814) i el seu coetani Müller. El primer marcà la pauta en els seus "DISCURSOS DE LA NACIO ALEMANA", davant l'invasió napoleònica. Basava els seus "Discursos" en la LLENGUA ORIGINAL, convertint-la en el SIMBOL mes fort entre els membres d'una comunitat: "ELS QUE PARLEN UNA MATEIXA LLENGUA CONSTITUIXEN UN TOT QUE LA NATURALEA HA UNIT DE BESTRETA EN MULTIPLES VINCULS INVISIBLES". Uns altres es basaven en l'exaltació de la raça germanica com la característica que millor definia a la NACIO ALEMANA. No es necessari recordar a qué varen conduir totes estes teories en l'Alemanya del III Reich.

NACIONALITATS IDERRENTES

Per a entendre tot el proces que està vivint Catalunya cal emmarcar-lo dins de les coordenades de que des de fa mes d'un segle, mes o menys, s'ha vengut denominant el DRET D'AUTODETERMINACIO en les seues variades formules: AUTONOMIA SINGULAR, o ESTATUTARIA, CONVERSIO EN NACIONALITAT LLIURE, ESTAT PACTAT en la NACIO a la qual pertany, incorporació a un altra nacionalitat, estat federal, etc. Les opcions son multiples.

CATALUNYA ¿IRREDENTA U OPRESORA?

Catalunya que es considera una NACIONALITAT oprimida pels ESTATS FRANCES I ESPANYOL, no dubta en exercir una pressió desestabilisadora sobre aquells països que preten anexionar-los, entre els quals es troba València. Consequentment s'ha convertit, en la practica, en lo que ella esta constantment rebujant: en un ESTAT IMPERIALISTE.

N'hi han unes frases inequívocues de Salvador de Madariaga, replegades en el seu llibre: *Memorias de un federalista*, que diu així: "Caldrà dir-los ad estos bascs i catalans, que tant es condolen del centralisme absorbent de Castella, que ells s'apoderen d'uns regnes, que mai foren ni bascs ni catalans, un altre exemple d'irracionalisme separatista".

I tenim un altre valuós testimoni. El d'En Claudio Sánchez Albornoz. En la correspondència mutua en ell em dia: "Els desige a vostres una doble autonomia, la natural dins d'Espanya i l'archillogica front a Catalunya".

Nos imaginem que el seu saber profund de l'història li conferís la suficient autoritat moral per a parlar en coneixement de causa.

Així que, tant en estes zones, a les quals es preten EMANCIPAR de la SOBERANIA NACIONAL, a les quals pertanyen i que es rebujada per ells, como pels països estrangers –als quals haura de tractar en el futur com a NACIO LLIURE- se'ls esta oferint una VISIO DISTORSIONADA de l'HISTORIA, en l'objecte de donar-li aire (traça, consistències) de illegalitat que justifiquen la faceta ANEXIONISTA.

PARTICIPACIO DE LES ESQUERRES EN EL PROYECTE PANCATALÀ

Es molt important conèixer les forces que intervenen en el projecte PANCATALANISTE i el PER QUÉ. L'hegemonia que en este projecte havia segut d'exclusivitat de la classe conservadora, ya en este segle, haura de compartir-lo en unes atres forces politiqués de signes situades en les antípodes ideològiques. Nos referim a les ESQUERRES en GENERAL i molt especialment al marxisme i els seus derivats.

Per a comprendre tot açò hem de remontar-nos al MANIFEST COMUNISTE (1848), i a partir d'esta data, elacionar-lo en els processos d'ALLIBERAMENT de les nacionalitats irredentes. En el MANIFEST n'hi ha un manament imperatiu que diu: "...EL PROLETARIAT HA DE CONQUISTAR EL PODER POLITIC I ELEVAR-SE A LA CONDICIO DE CLASSE DIRIGENT DE LA NACIO, CONSTITUIR-SE EN NACIO. ENCARA ES NACIONAL, PERO EN SENTIT BURGUES", com era imperant en eixa Europa dominada pels Imperis Centrals i en conseqüència NIUS DE NACIONALISMES.

El MARXISME no podia ignorar tot este ferment revolucionari tan important i necessari en els processos d'ALLIBERAMENT de les NACIONALITATS IRREDENTES. D'ahí que els teòrics austromarxistes, Karl Renner (1870-1950) i Otto Bauer (1882-1950) i també l'alemany Kautsky, tractaren de compaginar en els seus treballs a eixe NACIONALISME en el contingut filosòfic del MANIFEST COMUNISTE.

Kautsky era partidari dels grans Estats-nacions centralistes, com a únic mig de conseguir la revolució social, i no de las chicotetes unitats que solament afavoririen a la burgesia. A tal efecte, Engels, l'envià la carta que lligc a continuació, expressant el seu punt de vista contrari a la seua tesis: "Així que en la meua opinió es que n'hi han dos nacions en Europa que tenen no solament el dret, sino el deure de ser nacionals abans que internacionals: els irlandesos i els **polonesos**". Quans més nacionals siguen, mes internacionals serán..." (1882) (Francisco Gutiérrez Contreras: "Nación , Nacionalidad y Nacionalismo" Salvat Editores, S.S. Barcelona, 1982)

Pero Lenin, en una visió molt pragmàtica, seria el qui donaria el impuls definitiu, i inclus va anar molt mes llunt de la finalitat senyalada per

Marx i Engels. En 1914, Rússia, se componia d'una amalgama de MINORIES RACIALS aglutinades baix el BILEMA DEU-ZAR. A la caiguda d'estos símbols, Lenin no va trobar un altre aglutinant, mentres no s'establira la DICTADURA del P.C., que el vincle FEDERAL per a tots aquells pobles que componien l'imperi del Zar.

Així, lo que en principi havia segut una urgent necessitat russa, també aplicà la FORMULA FEDERAL com transitoria cap a l'UNITAT COMPLETA, de totes les seccions de P.C., escampades pel mon. Si a tot açò afegim els 21 punts aprovats en el Congrés de la Internacional Comunista (1920), condició indispensable per a pertanyer a esta organització, i el manament imperatiu que es despren, com obligació ineludible per a tots aquells, per a que encapçalen tots els PROCESOS D'ALLIBERAMENT DE LES COLONIES I NACIONALITATS OPRIMIDES, tindrem explicació a les paraules del dirigent soviètic, Zinoviev, a Macià: "DIGA ALS CATALANS QUE ELS PARTIDARIS MES FERVENTS DE LA SEUA INDEPENDENCIA SOM NOSATRES".

També n'hi ha que afegir a lo exposat, que el PARTIT REPUBLICÀ de Fernando Layret, Companys i Domingo, se precipitaren a ingressar en l'Internacional Comunista, lo qual prova l'acceptació dels 21 punts i conseqüentment l'AUTODETERMINACIO per a Catalunya.

N'hi ha un testimoni important, en línia en lo que estem diguent, que no nos resistim a citar. Una carta de Trosky dirigida als seus correligionaris de Catalunya datada el 13 de juny de 1930, titulada: "LA TAREA DE LOS COMUNISTAS EN ESPAÑA" Dia així: "LA VANGUARDIA PROLETARIA, ¿DEICIDIX SOSTINDRE EL PRINCIPI DEL SEPARATISME CÁTALA? SÍ, EN EL CAS DE QUE ES TRACTE D'UNA EXPRESSIO MAJORITARIA. PERO, CÓM IDENTIFICAR EIXA VOLUNTAT DE LA MAJORIA? POT FER-SE PER MIG D'UN LLIURE PLESBISCIT, PER UNA ASAMBLEA DE REPRESENTANTS DE CATALUNYA, O, EN RESUMEN, PER UN MOVIMENT REVOLUCIONARI DE CLASSE NACIONALISTA CÁTALA... "ADVERTIXC QUE FINIS ESTE MOMENT LA VOLUNTAT NACIONALISTA NO S'HAJA MANIFIFESTAT, EL PROLETARIAT NO DEU ACCEPTAR LA CONSIGNA DEL SEPARATISME, SI ESTA ES L'EXPRESSIO DE LA VOLUNTAT DE CATALUNYA.

Creguem que es pot afirmar, sense cap dubte que, la participacio de les ESQUERRES en GENERAL, en el projecte pancatalaniste, es produix VIA el MARXISME-COMUNISME.

ALGUNS TESTIMONIS

Son innumerables els testimonis que podem oferir del recolçament de tota classe, LOGÍSTICA, POLÍTICA, ECONOMICA, etc., que des de les institucions que controlen, estan oferint les ESQUERRES al projecte PANCATALÀ.

Des dels treballs del exministre de Sanitat, el cátala Ernest Lluç, on se nos explica la trayectoria dels socialistes en PRO dels "Països Catalans" i de la irrenunciable voluntat de seguir en eixa línea. ("DOS Y DOS". N° 37-38, 6-13 de abril de 1977).

De la publicacio de Jordi Solé Tura: "AUTONOMIES FEDERALISME I AUTODETERMINACIO" (1987), en la qual insta a les ESQUERRES en general i en particular al Govern de la NACIO, de cóm deuen potenciar i divulgar l'idea dels "Països Catalans", dins i fora d'Espanya. I tambe parla de reformar les actuals FRONTERES NACIONALS, per a adaptar-les ad eixe concepte.

De les manifestacions del socialiste cátala, Ramón Obiols, advocant pel FEDERALISME. I a l'emprar esta expressio no es pot oblidar que, en el "PACTE CULTURAL" firmat en 1985, en el Conseller de Cultura de la Generalitat Catalana, feya mencio especifica de l'àmbit d'actuacions que comprenia als "Països Catalans" (AVUI, 18-7-85).

De la participacio del senador socialista, el valencià Alfons Cucó, de l'ex President del Congrés dels Diputats, Felix Pons i del tambe socialste Joan Reventós, com a membre del Club "RAMON MONTANER", la missio del qual es la de crear CONCIENCIA dels "Països Catalans". ("EL CORREO CÁTALA", 15-5-79).

El mateix Cucó reconegué haver firmat documents en PRO dels "Països Catalans". ("LAS PROVINCIAS", 14-2-1979). I al Secretari de la FEDERACIO SOCIALISTA Balear, així com a Felix Pons, els recordava el que fora Conseller de Cultura de la Generalitat Catalana, Max Cahner, les seues afirmacions de que Catalunya, Valencia i les Balears, son una NACIO SENSE ESTAT ("AVUI", 10-7-1985).

Dels punts de convergencia en la fusio del PARTIT SOCIALISTA VALENCIA i el PSOE, que quedaven reflectats en el "DOCUMENT D'ALACANT": "EL RECONeixIMENT DE LA

COMUNITAT NACIONAL DELS “Països Catalans” (1978), fins a arribar a les afirmacions, en son dia, del socialiste Juan Callao en les Corts Autonomiques, com a resposta a la peticio, del grup Unio Valenciana per a que des dels organismes d’eixa institucio no s’alenen eixes idees dels “Països Catalans”, “EL PSOE MAI IMPEDIRÀ L’IDEA DELS “PAÏSOS CATALANS”.

Com contrast de les actituds actuals i les de l’ahir dels socialisme, portem a colacio unes manifestacions del doctor Negrin, .en aquell temps President del Govern, dirigides al també President del parlament CATALA, Joan Casanova, fugit a França per segona i definitiva volta, involucrat en el Complot de l’ESTAT CATALA”.

Este personage, junt a Ventura Gassol i uns altres catalans, anaven gestionant per a que Catalunya conseguira la PAU PER SEPARAT en L’APLICACIO DEL DRET D’AUTODETERMINACIO, EN AFIRMACIO DE LA SEUA PERSONALITAT COM A FACTOR D’EQUILIBRI ENTRE ELS PIRINEUS I EL MEDITERRANI” (16-11-38).

La resposta de Negrin no es va fer esperar i fon directa. A l’endemà aparegué en la Vanguardia en el titol de “RESISTENCIA O CAPITULACION”: ADMIRAMOS A LOS QUE TIENEN LA FACILIDAD DE SOÑAR A BORDO DE UNA REALIDAD TORMENTOSA, PERO ES MEJOR ABRIR BIEN LOS OJOS. BARCELONA NO ES PRAGA. SI HAY ALGUNO QUE NO COMPRENDE EL ENTRONQUE FATAL DEL DESTINO CATALÁN AL DESTINO DE LA HISPANIDAD, NOBLE ES ADVERTIRLE QUE ESTAN MAS CERCA DEL PIQUETE DE EJECUCIÓN QUE DEL ÉXITO”.

Alusio al desquartisament de Checoslovaquia. Tant Chamberlain com Daladier es plegaren als desijos de Hitler.

Uns mesos abans, al tindre noticies de gestions similars fetes per la Generalitat Catalana havia exclamat: “NO ESTOY HACIENDO LA GUERRA CONTRA FRANCO PARA QUE NOS REBROTE EN BARCELONA UN SEPARATISMO ESTUPIDO Y PUEBLERINO, DE NINGUNA MANERA. ESTOY HACIENDO LA GUERRA POR ESPAÑA Y PARA ESPAÑA. POR SU GRANDEZA. SE EQUIVOCAN LOS QUE OTRA COSA SUPONGAN. NO HAY MAS QUE UNA SOLA NACION: ¡ESPAÑA!.

Expresar-se en estos termens sobre el concepte Espanya en l’emfasis que se despren del text de Negrin, als ulls del Pancatalanisme en general, inclosos P.S.O.E., i P.C. i afins ara seria este tildat de FASCISTE.

VALENTI ADMIRALL EL CREADOR DEL CATALANISME POLITIC

La cita en este personage es fa imprescindible, sent éll a qui justament se li atribuís la PATERNITAT DEL CATALANISME POLITIC a partir de la revolucio de 1868. Admirall tria el FEDERALISME com a mig per a desrollar en plenitut els seus proposits: EL PENSAMENT PANCATALÀ DINS DE LES COORDENADES SOCIO-POLITQUES.

El seu pensament es centrava en el proposit d’exigir un ESTAT CATALA front a un altre ESTAT que agrupara als altres espanyols. Quan es debatia el projecte de Constitucio, en la primavera de 1866, ni hagué una protesta del grup catala que no era altra cosa que un pretext per a l’agitacio nacionalista: “EL PACTE DE TORTOSA”.

En el seu primer article ja es demanava, per especial designi d'Admirall, l'UNIO de les TRES PROVINCIAS D'ARAGO, Catalunya, Valencia i les Balears, per a tot lo que es referix a la CAUSA DE LA REVOLUCIO. Fon l'orientador de tot el proces protagonizat pels federals catalans.

Ell va ser qui inicià el CORPUS DOCTRINAL DEL CATALANISME", a través d'articles de periodics, conferencies, discursos, etc. Ahí està la seua proclama: "GUERRA A MADRIT". En 1886 va publicar: "LO CATALANISME". MOTIUS QUE'L LLEGITIMEN, FONAMENTS CIENTIFICS I SOLUCIONS PRACTIQUES". El seu text no admet dubtes: "EL CATALANISME HA ANAT GUANYANT EL COR DE BONA PART DELS NOSTRES COMPATRICIS, I TROBANT YA ESTRETS ELS LLIMITS LLITERARIS I ARTISTICS, VOL ENTRAR EN EL TERRENY POLITIC SOCIAL, PER A AVANÇAR EN SEGURITAT EN EIXE CAMI HA DE CONQUISTAR-SE LES INTELIGENCIES. EL SENTIMENT ES REFORÇARA EN LA CONVICCIO".

Considerava la LLENGUA com a FONAMENT CIENTIFIC i ho expresaba en la cita de Tacit: "EL SIGNE DE L'ESCLAU ES MANIFESTA PER PARLAR LA LLENGUA DEL SEU AMO". Admitam com a resum d'esta breu semblança lo que d'ell conclou el seu biograf, el cátala Rovira Virgili: "ADMIRALL VA ESTABLIR UNA BASE DOCTRINAL, RACIONAL, VA NODRIR EN IDEES L'ANIMA RENAIXENT DE CATALUNYA. VA TRAÇAR EL PLA POLITIC DE CATALUNYA.

PRAT DE LA RIBA L'ARTIFEX DE LA «NACIONALITAT CATALANA». LA «CATALUNYA GRAN»

En Prat de la Riba el PANCATALANISME adquirix la seua vertadera dimensio. A partir d'ell quedara fixada la doctrina que han seguit tots els seus epigons. La seua filosofia cobra actualitat per boca de Jordi Pujol quan sols era candidat a la Presidencia de la Generalitat: "SI ARRIBE A SER PRESIDENT, DESIGE PORTAR A LA GENERALITAT AQUELLA SINTESIS DE L'ESPIRIT DE PRAT DE LA RIBA DE LA CONSTRUCCIO METODICA DE CATALAUNYA I L'ESPERIT ARDENT DEL PRESIDENT MACIÀ"(AVUI, 27-3-80) La cita d'estos dos personajes es paradigmatica.

Va ser, Prat, un NACINALISTE INTEGRAL. El "SOM UNA NACIO" te la seua rao de ser a partir d'ell, el qual arribà a este raonament. Als 21 anys ocupà la la presidencia del "CENTRE ESCOLAR CATALANISTE" adscrit a la Lliga de Catalunya. Este mateix any (1890) s'aprovà l'ANTEPROYECTE D'ESTATUT REGIONAL", per este "CENTRE", que aprofitarà de base per al del 32.

El seu radicalisme ja se manifestà en el seu primer discurs. "HUI PER A MOLTS, ESPANYA ES UN NOM INDICATIU D'UNA DIVISIO GEOGRAFICA, COM ES EUROPA. (1892), promogué lo que seria el primer document politic del CATALANISME:"LES BASES DE MANRESA", inspirat en el FEDERALISME i el CARLISME.

Elaborà en criteri mesianic, SENSE CAP RIGOR HISTORIC, una historia de Catalunya i dels catalans, molt en linia en el seu "mosaïsme" particular. Coautor del "compendi de la doctrina catalanista"(1893), que reflectix el seu monroïsme particular:"CATALUNYA ES LA PATRIA DE TOTS ELS CATALANS, I ESPANYA ES SOLS L'ESTAT, AGRUPACIO POLITICA A LA QUE PERTANYEM, QUE EL LEMA QUE RESUMIX LES ASPIRACIONS DE CATALUNYA ES CATALUNYA PER A ELS CATALANS, I QUE L'ENEMIC DE CATALUNYA ES L'ESTAT ESPAÑOL".

Resulta un tant paradòdic la llectura que es va fer del “COMPENDI” omplira d’escandal al Congrés dels Diputats. ¿Que dirien hui aquelles senyories si tingueren notícies de tota la promocio PANCATALANISTA que se fa a través dels mitjans de comunicació, o en publicacions de tota classe, o la política educativa dirigida en la mateixa finalitat baix la tutela oficial, tant si es promocionada pel PSOE com del PP?.

Apologista de tots els NACIONALISMES-IMPERIALISTES, Emerson, Teodoro Roosevelt, Bismark, etc. Tots ells influiran en la concepció de la seua “CATALUNYA GRAN”. Consideraba a la CULTURA i dins d’esta la LLENGUA com a mitjans essencials i justificatius del seu IMPERIALISME. No nos resistim a citar alguna de les seues afirmacions: “I ES REALMENT LA LLENGUA, COM DIA EL PROFUNT HUMANISTA CATALA, LLUIS VIVES, UN DELS PRINCIPALS FONAMENTS DE TOTA SOCIETAT HUMANA”..”..TOTS ELS CONQUISTADORS LO PRIMER QUE PROCUREN ES INTRODUIR EL SEU IDIOMA EN ELS PAISOS CONQUISTATS”.

Lluís Vives sempre afegí a la seua firma el gentilici de VALENCIA, mai català, per tant esmenar-li la plana al propi personatge es d’una desvergonya sense límit que nos mostra la carencia d’escrúpuls i falta de rigor històric, falsificant la veritat, cosa a que nos te acostumats el PANCATALANISME en general.

Ací tenim una gran veritat. Tan vertadera com real es la practica que esta emprant el PANCATALANISME, en introduir el CATALA en aquelles terres que preten anexionar a la seua òrbita. Això es exactament lo que feu el II Reich, segons el testimoni que ens oferís Goebbels, que no nos resistim a citar :”HE DADO LA ORDEN A MI MINISTERIO QUE PREPARE DICCIONARIOS CON DESTINO A REGIONES OCUPADAS DONDE HAY QUE ENSEÑAR EL ALEMAN. TIENE, POR ENCIMA DE TODO, QUE INCLUIR UNA TERMINOLOGIA, CONFORME A NUESTRA MODERNA CONCEPCION DEL ESTADO. DEBEN COMPRENDER TAMBIEN AQUELLAS PALABRAS QUE EXPRESAN NUESTRO DOGMATISMO POLITICO. ES UNA FORMA INDIRECTA DE PROPAGANDA DE LA QUE ESPERO, A LA LARGA, LOS MEJORES FRUTOS.”

Continuem en alguns dels pensaments patrianos: L’IMPERIALISME ES L’ASPIRACIO DE CONSTRUIR UN ESTAT IMPERI. A JUNTAR UN RAMAT DE NACIONS BAIX EL PODER D’UN SOL PASTOR. I en un altre apartat afirma: “L’IMPERIALISME ES EL PERIODE TRIUMFAL D’UN NACIONALISME, UN MOMENT DE L’ACCIO NACIOANALISTA, EL MOMENT QUE SEGUIX A LA PLENITUT DE VIDA INTERIOR, QUAN LA FORÇA INTERNA, DE LA NACIONALITAT, ACUMULADA IRRADIA, SE N’IX DE MARE, ANEGA I FECUNDA LES TERRES DEL SEU ENTORN”. Terrible metàfora que ja dins del segle XXI s’està duent a la practica en Espanya. Si cap més terrible es que està trobant recolçament en amples capes de la SOCIETAT ESPANYOLA, tant oficials com privades.

Sempre en esta línia centra la seua projecció sobre Valencia les Balears la franja de ponent (d’Aragó i Terol), sense oblidar en l’inventari a Cerdanya el Rosselló ,etc., a les quals considera integrades en Catalunya: “YA ES AFIRMACIO DE LA PERSONALITAT CATALANA, QUE NO ACABA EN LES FRONTERES DE LA NOSTRA VELLA PROVINCIA, SINO QUE S’EXTEN MES ALLA FINS TOCAR LES PALMERES DE MURCIA I TRAVESSANT LA MAR, AFLORA EN LES ILLES DE MALLORCA”.(Açò ho escrivia en 1907. Encara no s’havia inventat lo dels Països Catalans), “FEM COM ELS ANGELESOS I LA SEUA GRAN BRETANYA FLOR D’UN IMPERI A PUNT D’OBRIR-SE; PARLEM DE LA CATALUNYA GRAN”. QUE NO ES SOLS EL PRINCIPAT, NI MALLORCA NI EL ROSELLO, NI VALENCIA, SINO VALENCIA I MALLORCA I EL PRINCIPAT I EL ROSELLO, I TOTS AL MATEIX TEMPS...”.

EI SEU METODO

Per a fer realitat el seu pensament establí el següent mètode: “DOMINAR PER LA FORÇA DE LA CULTURA, SERVIDA I MANTENGUDA PER LA FORÇA MATERIAL, ES L'IMPERIALISME MODERN, L'IMPERIALISME INTEGRAL EL DE LES GRANS RACES FORTES D'ARA...”.

La seua idea era treballar per a unir tots els pobles en una FEDERACIO IBERICA, des de Lisboa fins el Roine dins d'un sols IMPERI. Cita com a exemple al canceller Bismark, que volgue imposar l'IDEAL GERMANIC (II Reich). Així, sí se conseguiren estos propòsits, li seria possible, a Catalunya INTERVINDRE en el GOVERN del MON, junt a unes altres POTENCIES MONDIALS per a expandir-se sobre les terres BARBARES i servir als alts INTERESSOS de l'HUMANITAT.

Les claus en que se basa el seu IMPERIALISME son: La RAÇA SUPERIOR dominadora d'aquells pobles inferiors destinats a ser dominats en ARES de la CIVILISACIO. El FEDERALISME com a nexa d'unio. I la LLENGUA i la CULTURA com a RAONS BASIQUES constitutives de la NACIO CATALANA.

I com paradoxa de lo que venim reflectint de Prat de la Riba, ésta la MEDALLA d'ISABEL LA CATOLICA que li va concedir el Govern presidit per n'Antoni Maura en 1808, i que va signar Alfons XIII. Distincio que se sol fer a tots aquells que per la seua trayectoria han honrat a la NACIO ESPANYOLA.

Aço nos recorda un altra paradoxa de l'any 1985, el Consell de Redaccio de l'ABC li va concedir el títol d'ESPANYOL de l'AYN 1984 a Jordi Pujol. Una cosa així com si a Santiago Carrillo el nomenaren president d'ACCIO CATOLICA.

Este trencacaps no ens encaixava en l'actitut de l'ABC, un periodíc espanyol i espanyoliste convertit en promotor del PANCATALANISME,. La solucio la trobem en el llibre de Ricardo de La Cierva “MISTERIOS DE LA HISTORIA”: El foment Nacional (la patronal catalana), que encara subsistix pujant, esta hui (1992) integrada en la patronal CEOE i junt en ella ha conseguit convertir els orguens de la premsa moderna en Madrit- el monarquic ABC i l'ex catolic-YA en orguens del catalanisme actual, en portaveus del senyor Pujol en la capital. En aquell moment era un fenomen significatiu dels postrers dies, en els quals ningú paregué adonar-se, a pesar de les evidències i no sempre clares conseqüències”.(Pag.137)

Tornem a Prat de la Riba, este donà el tir que anunciava l'apertura de la veda. Llavors se llançaren com aus de rapinya a depredar la CULTURA VALENCIANA per a nodrir el seu magre caudal cultural. Així sense por al jui de l'història, nos trobem, entre unes altres, al prestigiós doctor Trueta, descobridor del tractament contra la cangrena gaseosa. Este des del seu exili en ANGLATERRA PUBLICÀ EN 1946, EN Oxford, un Llibre, que el pensador català Lluís Vives marca l'ESPERIT DE CATALUNYA. (V.L. Simo. Santonja. "El Disparatorio Valenciano del doctor Trueta") .Las Provincias. 8-6-86).

En son dia l'historiador jesuïta (no se me mal interprete, dic jesuïta perquè, en vida, va pertanyer a la Companyia de Jesús). En el seu mètode d'estar menys temps en l'arxiu que "*pensant i ajustant , totes les dades, , reconstruint l'història tot lo possible* –son les seues paraules- *d'este modo rectificantes, el Renaixement entra des d'Italia a les regions catalanes (se referix al regne de Valencia) despres en Arago per a passar a continuació a Castella i Portugal*". Així tan il·lustre pensant conquerix el Regne

De Valencia per a Catalunya, furtant tota una llista d'homens celebres, una volta mes, per a oferir al mon en 1992, en tan senyalada data, "L'EFEMERIDE DEL V CENTENARI DE L'HUMANISTE CATALA LLUIS VIVES". (Las Provincias , 15-1-1990)

NOTA ACLARIDORA

Heus así res mes que una opinio que va mes amunt del llogic raonament, no sols per lo que diu sin per qui ho diu. L'autor, mort en muig del 95, fon Miquel Sánchez Mazas Ferlosio, exiliat polític fins l'any 1978 que torna a Espanya, catedratic emerit de les Universitats del Pais Vasc i de Neuchatel (Suisa). Millità en el Partit Socialiste, fon gran coneixedor del greus problemes creats pels nacionalistes vascos i catalans. Lo que ve a continuacio tracta d'eixos temes.

"El motiu fonamental de la situacio en que se viu hui en Catalunya està en la posicio que ha mantengut l'esquerra ideologica, que tingué sentit nacional des d'els anys vint fins els anys cinquenta. A partir d'eixe moment, l'esquerra...decidix recolzar als nacionalistes catala i vasc, despres passa lo mateix en el Partit Socialista (...) els ciutadans tenen la sensacio que, des d'eixe moment, el Govern de la Nacio està cedint i els nacionalistes estan guanyant en tots els terrenys, perque creuen que se pot construir una nacio en tres estats el català el vasc i l'espanyol.L'es -querra espanyola incapaz hui d'eixir-se'n de la trampa que va supondre el recolçament als nacionalismes. L' Esquerra continua sense tindre un sentit clar de l'idea de la Nacio" (ABC 10 de giner de 1995).

“FRANCESC MACIÀ; EL SEU ENTORN POLITIC I I EL SEU ESPERIT ARDENT

Evocar la figura del que fora el primer president autonomic català nos donarà la pauta d'actuacions del PANCATALANISME fins als nostres dies. .Ell va saber donar a este moviment el sentit ECUMENIC que, junt en son ESPERIT ARDENT -que feya referencia Pujol en son dia-, plenà la seua vida des de que voluntariament se va separar de l'Ejercit en 1906. Sempre tenint com a meta l'ALLIBERAMENT de CATALUNYA.

En el seu entorn gravitaren els dos extrems mes radicals de l'epoca: MARXISME i FACISME. Per això he amprat la cita “ECUMENICA” que he pres la llicencia d'usar. RADICALISME i PANCATALISME se manifestaren, en aquell temps en ell, al no estar d'acort en la LEY de JURISDICCIONS aprovada el 20 de març de 1906. Esta reprimia els delits de LESA-PATRIA. . Rao per la que abandona l'Ejercit.

Fon diputat en el Congres per “Solidaritat Catalana”,en 1909 protagonisà un soroll per la LLEI d'ADMINISTRACIO LOCAL, insultant a l'Ejercit d'on procedia ell. En 1915, quan se parlava sobre les reformes militars, renuncia a l'acta de Diputat alegant que s'ofegava en l'ambient parlamentari. Unint l'accio a la paraula, se n'ixque de l'hemicicle en aire despectiu.

El 16 de novembre de 1918, quan en el Consell de la Mancomunitat de Catalunya, s'acordaren les bases per a demanar l'AUTONOMIA INTEGRAL de Catalunya, Macià se n'ixque alegant que això era insuficient. Catalunya necessitava l'INDEPENDENCIA per a estar present en la conferencia de la PAU en Versalles (1919) com a NACIO SOBERANA.

Diguem de pas que en un dels apartats de les “BASES” ya se feya constar, els territoris que se podien afegir a Catalunya, “EN TOT O EN PART, D'ATRES PROVINCIAS. Este mateix any se fundà la “FEDERACIO DEMOCRATICA de CATALUNYA”.En la seua capçalera posaren a Macià. En l'articul 24 se feya constar que, “EL PARTIT NO RECONeix COM A VERTADERS LIMITS DE LA

NACIONALITAT CATALANA, ELS TERRITORIS DE TARRAGONA, BARCELONA, LLEIDA I GIRONA, SINO QUE ESTAN CONSTITUITS PER TOTS ELS MUNICIPIS DE LENGUA CATALANA”. Es dir valencians i balears entre uns atres.

La rao esgrimida una vegada mes: “l’UNITAT IDIOMATICA. Com dia el tambe català, Rivira Virgili: PER L’UNITAT DE LA LENGUA S’ARRIBARA A L’UNITAT POLITICA”. Macià s’expatrià despres de l’arribada de Primo de Ribera al poder, este, dit siga de pas, contà en les bendicions de la Lliga. Aci tenim les paraules de salutacio de Cambò: “ESTA HA SEGUT L’UNICA DOLÇOR QUE HEM EXPERIMENTAT EN UN ANY”.

Fon el fundador en 1922 de l’ESTAT CATALA de tipo extremiste i conspiratiu. El seu lema era “TOT O RES”. Per a dur a terme els actes terroristes organisà “LA BANDERA NEGRA” (Santa Germandat Catalana”), d’accio directa segons el metodo d’ESTAT CATALA” i com objetiu l’ ALLIBERAMENT DE CATALUNYA.

Diguem de pas que el secretari de “ESTAT CATALA” era Ventura Gassol. Este personage apareix en la llista de l’Esquerra, que encapçalava Macià i la tancaba Ramon Franco Bahamonde, en els comicis del 31. Inclosos en ella, i eleigits, des de Josep Tarradellas fins Josep Dencàs.

Dediquem unes paraules a Dencàs. Nacionaliste burgues, dispost a lluitar contra la CNT i atres organisacions sindicals. D’“ESTAT CATALA” havia eixit un ferment procliu al FASCISME; “NOSALTRES SOLS”. Si hem d’atindre-nos a les cites de molts autors, a este personage el senyalen com a interlocutor en el FASCISME de Musolini durant la Guerra Civil espanyola.

Quan el president Companys – mort Macià-proclamà l’ESTAT CATALA en una locucio radiofonica i trencava tota relacio en el Govern central, Dencàs, que era “Conseller de Governacio de l’Eixecutiu Català, des d’eixos mateix microfons, alentava a la multitut per a que s’uniren a la REVOLUCIO EN “BON COLP DE FALÇ”. Imitava a Pau Claris en la GUERRA DELS SEGADORS” en 1640, quan li fon entregada la soberania de Catalunya a França. Fracaçada l’intentona., Dencàs fugi per les aigüeres i mes tart se n’anà a França.

Un tant paradoxica al mateix que paradigmatica resulta, encara que no sorprenent, el contrastar els cumuls d’actuacions de Dencàs, be en uns com en atres, pero sempre en lo. mateix fin: l’INDEPENDENCIA de Catalunya.

Exiliat en França participà en alguns actes publics en els comunistes i socialistes, en els que convivia en armonia en el. seu exili despres del 34. En un mitin, junt en el socialiste françes Auriol i el rosellones Andreu Martí (este, segons el catalanisme, fon el primer comuniste català), al finalisar l’acte, s’organisà una manifestacio front al consultat d’Espanya de Marsella, en els crits de “VIXCA CATALUNYA INDEPENDENT” I “ELS SOVIETS PER TOT ARREU” I “VIXCA DENCAS I CATALUNYA SOVIETICA”.

Si nos hem vist obligats per la dinamica del relat a alluntar-nos momentaneament del personage central que es Macià, ho hem fet en el deliberat proposit d’insistir en lo que es la tonica general del NACIONALISME CATALA. Parodiant a Cambó direm: ¿ESQUERRES? ¿DRETES? ¡CATALUNYA!

Retrobem-nos en l’extinyent crononel de nou. Bandera Negra qui protagonisa dos actes terroristes: un en 1924, fent explotar un artefacte, sense conseqüencies, en la porta de la mansio a on se celebrava un ball en honor al Monarca de visita en Barcelona. L’atre fon un intent de regicidi en les

costes de Garraf, quan vijava la família Rey al que tornaven a Madrid. Els implicats foren detinguts. Tots pertoneixien a BANDERA NEGRA.

Els fracassos d'estos atentats feu que Macià s'inclinara pels anarcosindicalistes, que tenien una forta organització, i pels comunistes. Per mig de l'Internacional Comunista se'n anà a l'URSS, sent Josep Bullejos, representant en Espanya de la dita organització el que l'acompanyà. El que li va servir d'interpret, en l'entrevista que tingué en els dirigents soviètics Bujarin i Zinoviev, fou el català Andreu Nin, fugit des de l'atentat de Dato, i llavors pertoneixia a la Secretaria de l'Internacional Socialista per als assumptes hispanos. Este, separat del PC., més tard seria fundador del POUM. Durant la Guerra Civil Espanyola el seu cos desaparegué sense deixar rastre, sense que se pogueren trobar proves dels autors del fet, encara que totes les sospites varen recaure en els comunistes. (en el 2004 se'te l'evidència). Ya hem citat les paraules de Zinoviev a Macià abanç.

L'INTENTONA DE PRAT DE MOLLO

En este nom passà a l'Historia el projecte que bullia en la ment de Macià i intenta portar-lo a la practica. Consistia en abordar la frontera espanyola pels Pirineus Orientals, en l'esperança de provocar un alsament des de l'interior de les forsses nacionalistes, que al mateix temps confiaba ell, seria secundat pels anarcos. No havia aplegat encara l'hora de la participació d'estos ultims en el projecte PANCATALANISTE. Ademes de que veien, en l'logic resel, al nacionalisme per representar a la classe burgesa que en tanta malicia els havia perseguit.

Ventura Gasol els havia posat en contacte en els italians que hi havia per França i en un extint coronel com ell, anomenat Garibaldi, agent doble que el va traïcionar. Ademes contaba en la estreta col·laboració de Martí Villanova i Joseph Rovita. El primer MARXISTE CONVENSUT i el mes preparat per a orientar a les masses. El segon se convertiria, al passar el temps, en uno dels maxims dirigents del POUM. S'havia rodejat d'una organització paramilitar, d'Escamots uniformats, que entretenien la seua impaciència en entrenaments en les afores de París i en les proximitats dels Pirineus Orientals.

Conve que lligam el text, que els conjurats havien preparat, destinats a totes les embaixades en representació en París, en explicació detallada de lo que entenien per Catalunya: "La Gran Catalunya". Dia Així: A LES NACIONS LLIURES DEL MON, SALUT, GEOGRAFICAMENT CATALUNYA REPRESENTA UNA UNITAT BEN DEFINIDA EN LA PENINSULA IBERICA. ESTA CONSTITUIDA PER LES PROVINCIAS DE BARCELONA, TARRAGONA, LLEIDA Y GIRONA, PER UNA FRANJA DE LES PROVINCIAS ARAGONESES, PER UN ATRA MES EXTENSA DE L'ANTIC REGNE DE VALENCIA I PER L'ARCHIPIELAG DE MALLORCA QUE FORMA LA CATALUNYA INSULAR. ADEMES D'ESTES RAONS HISTORIQVES, ETNIQUES I GEOGRAFIQVES SOBRE LES QUE SE RECOLSA EL NOSTRE DRET DE SER (...) EXISTIS LA NOSTRA VOLUNTAT DE VOLER UN FUTUR INDEPENDENT I LLIURE, FORTS EN LA CONVINCIO QUE TENIM EN QUE SOM CAPASSOS DE GOVERNAR-NOS NOSATRES MATEIS I SAVEDORS DELS MIJOS QUE POSEIX CATALUNYA PER A VIURE PLENAMENT EN TOTS ELS ASPECTES, CUIDANT DE LA SEUA LLIBERTAT NACIONAL"

Condenat a 50 francs de multa, i dos mesos de preso, fou expulsat de França junt en els seus correligionaris. A pesar del seu fracàs va seguir mostrant la seua contumàcia. El 27 de febrer del 27 dirigí un manifest als catalans per a que estigueren atents a "L'INSURGÈNCIA QUE ANAVA A PROMOURE ELS VOLUNTARIS CATALANS BAIX LA BANDERA DE L'ESTAT CATALÀ" També els demanava que cotitzaren tots en "UNA NOVA CONTRIBUCIO DE GUERRA, QUE CADA MONEDA QUE COTICEU TRENCARA UN ESLABO DE LA CADENA QUE VOS ESCLAVISA.

QUE EL DIA DE DEMÀ, ELS VOSTRES FILLS, NO VOS PUGUEN CULPAR EL NO HAVER CONTRIBUTIT A L'OBRA DE L'INDEPENDENCIA DE CATALUNYA..”

Aprofitant la ressonancia que tingue l'intentona, en Hispanoamèrica, inicia un periplo junt a Ventura Gassol per a recaudar fonsos, entre les colonies d'emigrants d'orige catala establits en aquelles terres, i seguir avant en el seu projecte. En l'Havana (1928) se va votar una constitucio per a Catalunya que s'implantaria en la conyuntura revolucionaria. Lo que s'evidenciaba, per damunt de tot, eren els possos acumulats plens de resavis de Macià que afloraven a la superficie.

Aquells assembleistes, els cual havien fet les aportacions per a contribuir a l'INTENTONA, al preguntarlos per mig d'una enquesta, que terres tenia que abarcar l'INDEPENDENCIA de Catalunya, respongueren que sols les quatre provincias. Resposta que va contrariar als enquestadors. En son distints desplaçaments donant conferencies, calificaba a San Vicent Ferrer “d'HOME FUNEST PER A CATALUNYA”, per allo del COMPROMIS de CASP. I en Montevideo DECLARA LA GUERRA A ESPANYA.

Torna a Espanya definitivament a partir de l'ultim Govern de la Dictadura encapsalat per l'Amirant Joan Bautista Aznar, el 12 de febrer de 1931. Donat la desorganissacio que troba fundà una nova organissacio.ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA. En Companys troba un gran colaborador, per mig d'ell consigui el recolsament de la CNT, gracies a la vinculacio que este tenia en els confederats. Esta

Va ser la rao de l'exit de l'ESQUERRA en les eleccions del 12-4-31.

Proclamada la Republica el 14 d'abril del 31, Macià se va donar aire per a proclamar tambe la REPUBLICA CATALANA, ESTAT integral d'una FEDERACIO IBERICA.

La seua arrogancia se manifestà en estes paraules:”QUI PRTENGA ARREBATARME-LA TINDRA QUE PASSAR PER DAMUNT DEL MEU CADAVER” Se va donar aire en confeccionar un manifest, dirigit a tots els municipis de Catalunya, i al Ministres d'Asunts Exteriors de tot lo mon.Practica que ya usa la Lliga en 1888, quan l'Exposicio Internacional creada per l'Estat, arrogant-se esta la representacio de tota Catalunya, sels notificaba a tots els extrangers que havien vengut a Barcelona, que la regio catalana hi havia gents que manifestaven pertanyier a una nacio distinta. Açò es in fet sintomatic del Nacionalisme Català l'aprofitar qualsevol conyuntura per a donar a coneixer dins i fora d'Espanya el “FET CATALA”.

Les Olimpiades de Catalunya en 1992 foren tot un paradigma de lo que apuntem , res ha cambiat.

Aixi puix , en data del 14 d'Abril del 31 llança el MANIFEST que dia: “EN LO MOMENT DE PROCALMAR L'ESTAT CATALA BAIS EL REGIM DE LA REPUBLICA CATALANA, VOS SALUDEM EN TOTA L'ANIMA I VOS DEMANEM QUE ME DONEU LA VOSTRA COLABORACIO COMENÇANT PER PROCLAMAR LA REPUBLICA EN LA VOSTRA POBLACIO PREPARANT-SE A DEFENDRE-LA QUAN SE VOS CRIDE”

“PER LA LLIBERTAT DE CATALUNYA, PER LA GERMANOR DELS ATRES POBLES D'ESPANYA I PER LA PAU INTERNACIONAL, SAPIAU FER-VOS DIGNES. EL PRESIDENT DE LA REPUBLICA CATALANA, FRANCES MACIÀ.”

I lo mateix que va sucudir en 1873, que Pi i Margall tracta de convencer per telefon als que intentaven proclamar l'Esta Català-que la ma oclta era Valenti Admirall-, Alcalá Zamora feu lo propi enviant a tres emissaris per a fer-los desistir. Estos eren: Marcelí Domingo, Català i republicà, Nicolas d'Olwer, nacionalista català i el socialiste Fernando de los Rios.

Junt a Macià, en l'entrevista, se trobava Oriol Anguera de Sojo, personage este que en 1934 fon ministre de la CEDA en la coalicio de Lerroux-Gil Robles. Un home de DRETES, situat en les antipodes ideologiques de l'extinient coronel. A les pressions dels comisionats va cedir Macià en veu tremolosa i humits els ulls en este paraules: EN LO MAJOR SACRIFICI DE LA MEUA VIDA, PERO HO FAS SABENT L'ALCANS I LA NECECITAT DE FER-HO"El mes intrancigent fon Anguera de Sojo, que n s'avenia a claudicar.

En el forseg, hagut per telefon en Alcalá Zamora, feu que Macià donara un atre comunicat tractant de salvar la cara, dolcificant la primera postura. Dia Aixa: "INTERPRETANT ELS SENTIMENTS I ANHELS DEL POBLE, PROCLAME LA REPUBLICA CATALANA COM ESTAT INTEGRANT DE LA FEDERACIO IBERICA, D'ACORT EN LO PRESIDENT DE LA REPUBLICA ESPANYOLA, NICETO ALCALA ZAMORA, EN EL QUE HEM RATIFICAT ELS ACORTS PRESSOS EN LO PACTE DE SAN SEBASTIAN, ME FAS CARREC, PROVISIONALMENT, ESPERANT QUE ELS POBLES ESPANYOL I CATALA EXPRESSEN EN ESTOS MOMENTS QUINA ES LA SEUA VOLUNTAT.."I exortaba als catalans per a defensaren al regimen "ENCARA QUE S'HAURIA D'ARRIBAR AL SACRIFICI DE LA VIDA..." A la vegada que amenazaba al que perturbara"L'ORDEN DE LA NACIENT REPUBLICA CATALANA SERA CONSIDERAT COM AGENT PROVOCADOR I TRAIADOR A LA PATRIA".

En este comunicat trovem un maniqueo quan afirma (...) D'ACORT EN EL PRESIDENT (..) HEM RATIFICAT ELS ACORTS PRESSOS EN EL PACTE DE SAN SEBASTIAN".

El socialiste Prieto nos donarà la resposta. I tambe quan parla dels pobles ESPANYOL I CATALA" com si foren distints.

Esta actitud proclaman la REPUBLICA INDEPENDENT DE CATALUNYA es sintomatica, se realissa en un periode delicat i inestable de l'Estat, aon el sistema recién naixcut esta en precari. La Monarquia ha caigut a impulsos de les forces republicanes. En el Pacte de San Sebastián els conjurats acordaren que, en tant no se consolidara la Republica, estos,-i allí estaben els nacionalistes catalans,-deixarien de costat les seues reivindicacions per a no passar en perill el nou sistema.

Precisament eixa debilitat era la circumstancia apetitosa pel nacioanlisme catala per traure partit. Les paraules del socialiste Prieto nos ho confirmaran. En els debats de les Constituyents havuts entre els dies 2 al 25 de setembre de 1931, éste els tiraba en cara la seua actitud deslleal en els acorts del Pacte de San Sebastián, davant de les amenaces i els aspres debats protagonisats per les pretensions dels nacionalistas catalans, als que se va dirigir en este paraules:

"EN LA MEUA LLARGA VIDA POLITICA MAI HE CONEGUT UN CAS DE DESLLEALTAT MAJOR, RESPECTE AL PACTE DE SAN SEBASTIAN. ALLI SE VA QUEDAR D'ACORT QUE NINGU REALISSARA PER SI MATEIXA RES DEL SEU IDEARI,. SINO QUE TOT ESTIGUERA PENDENT, COM ERA LLOGIC I NATURAL, DE LES CORTS CONSTITUYENTS. EN CATALUNYA S'HA CREAT UN AMBIENT QUE EGERCIS COACCIO SOBRE EL PARLAMENT".

La proposta dels comisionats consistia en que deixara d'amprar el terme ESTAT CATALA PEL DE GENERALITAT DE CATALUNYA". Ademes de que s'elaborara un Estatut en la promesa de que s'aprobaria,". en les futures Corts Constituyents.

Un nou comunicat fon emitit tractant de justificar lo que era una claudicacio. Dia axi: "L'ESTATUT, UNA VEGADA APROVAT PER L'ASAMBLEA D'AJUNTAMENTS CATALANS SERA PRESENTAT COM A PONENCIA DEL GOVERN PROVISIONAL DE CATALUNYA. A LA RESOLUCIO DE LES CORTS CONSTITUYENTS (...) HA SEGUT UNANIM, PER PART DELS REUNITS, EL REONEIXIMENT DE LA SALUDABLE EFICACIA REVOLUCIONARIA DELS ACTES REALISATS FINS ARA EN CATALUNYA, PER L'ATRA BANDA, EL CONSELL DEL GOVERN, QUE HA VENUT ACTUANT FINS EL MOMENT EN CATALUNYA, HA RESOLT ACTUAR DE HUI, EL NOM DE LA GLORIOSA TRADICIO DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA".

Seguia una segon nota, a on se citaba el principi de solidaritat pel qual havia tengut que acceptar lo que suposava el retrasar la SOBIRANIA, que Catalunya tenia el DRET, en ares de la consolidacio de la Republica.

En l'estiu del 31 concedix una exclusiva mundial a l'agencia "London General Press", aon manifesta una vegada mes, quin es el concepte que abarca Catalunya.":: EL POBLE CATALA-DINS DEL CUAL S'INCLOUEN, NO SOLAMENT ELS QUE VIUEN EN LA REGIO DENOMINADA OFICIALMENT CATALUNYA, SINO TAMBE ELS QUE PARLEN LA LLENGUA DINS DE LES FRONTERES ETNIQUES DE CATALUNYA, QUE S'ESTEN DES DELS PIRINEUS A VALENCIA I ELS HABITANTS DE LES ISLES BALEARES, CATALANS D'ESPERIT, QUE FORMEN EN NOSATRES UN CONJUNT ETNIC I GEOGRAFIC, SE PROPOSEN A CONTRIBUIR EN COS I ANIMA AL PROGRES I FELICITAT DE LA REPUBLICA AUTONOMA CATALANA I DE LA FEDERACIO DE REPUBLICUES D'IBERIA".

Sempre les constants vitals "RAÇA i LLENGUA". Condicionant a la primera en funcio de la segona. Per a estimular els conceptes i fer possible l'integracio de la zona mes alla del Pirineus, lo que ells diuen la "Catalunya Nort", se creà una oficina de "Relacions Meridionals" de la Generalitat de Catalunya, en una Seu en Perpinyan. Punt este neuralgic per a estimular les relacions de l'Occitania (nom geografic).

Al front d'esta se possia a Joseph Carbonell i Gener d'inclinacions overtament "faciste".. Com hem senyalat abanç, era uno de tans dels que creien viable establir un regim d'estes caracteristiques en Catalunya. En eixe sentit participa activament en les publicacions apologistas de textos de Musolini en català, en el periodic fundat pel DUCE "IL POPULO D'ITALIA". Valga això com a referencia de lo que venim senyalant. No importa el tint o "barniz" ideologic, això es algo superficial. Lo que importa es Catalunya.

L'ESTATUT DE CATALUNYA (1932)

Una vegada aprovat l'Estatut per referéndum de tots els Municipis de Catalunya, tenia que ser plebistisat. La campanya feta des del Poder Regional, va resultar altament conflictiva. Esta se va convertir en un esclafit de demagogia molt amenaçador. El control dels coleges electorals estava a carrec dels presidents i adjunts de les taules, tots nacionalistes d'esquerres, accentuant-se lo que en uns atres temps fon d'exclusivitat del nacionalisme de dretes.

Conseqüentment cap, en nom d'una oposició s'atreu a sol·licitar interventors. Es mes, donat l'ambient coactiu, eixa classe d'interventors haveren segut vetats. Pogue el Poder Central haver intervengut per a controlar l'equitat del proces i no ho va fer. D'haver-ho fet l'Esquerra ho havera considerat con una agressió a Catalunya.

Quan tingue notícies dels resultats, l'alcalde de Barcelona Jaume Aiguadè, arengà a la gent congregada en la Plaça de Sant Jaume en estes paraules: Hui hem arplegat la bandera que va caure en 1714. Fem un poquet d'història recordant que en, 1704, Catalunya, després d'haver acceptat a Felip V –net del rei Sol- en 1702, quan anà a Barcelona i jurà els furs, i en 1704, signà un pacte ANGLO-CATALA en el que s'estipulaba l'entra en guerra de Catalunya a favor de l'Archiduc Carles, involucrant no sols a la CORONA D'ARAGO sino a tota ESPANYA. La conseqüència del tractat d'UTRECH, que tingue que firmar el Rey, la perduda de Menorca i Gibraltar quedaren en mans d'Anglaterra. Flandes, Milán, , Nàpoles i Cerdenya en mans d'AUSTRIA i Sisília passà a Saboya i en 1641 , Pau Claris conseller en Cap, entregà la SOBIRANIA a França, que dura eixa situació 10 anys, en el tractat de Wesfàlia (1648) i el tractat dels Pirineus (1659), el Rosselló, Coflent, Vallespir i part de Cerdenya quedà en mans de França.

Tornem a l'ESTATUT. El VIXCA CATALUNYA LLIURE d'Aiguadè fon continuat en estes paraules de Macià: "GRACIES A L'ESTATUT GUANYAT SENSE AJUGA DE NINGU, CATALUNYA SERÀ GRAN ENTRE LES NACIONS CIVILISSAES". I Catalunya oferia la seua ajuda als demes pobles d'Espanya.

MANIFESTACIONS DE PRIETO I UNS ATRES DIPUTATS

De l'ambient que se respiraba en aquelles dates podem deduir-lo per lo que en les pàgines del "SOCIALISTA", el 4 d'agost del 31 , dia: "EN RECTA DOCTRINA DEL DERECHO POLITICO, EN CONSIDERACION DE AVANZADA PULCRITUD ETICA, EL PLEBISCITO AMAÑADO POR LA GENERALIDAD CARECE EN ABSOLUTO DE VALEDEZ PARA BASAR EN ÈL SU VIRTUALIDAD AUTONOMISTA".

Tambe se pot deduir, en l'ambient, per la manifestació haguda en la Plaça de Bous de Madrid el 27 de juliol de 1932. Mitin convocat pels oradors entre els que se trobaven el diputat lliberal, Antoni Royo Villanueva. Dit siga de pas fon el que traduí a l'espanyol "La Nacionalitat Catalana" de Prat de la Riba, en l'objecte de que la resta dels espanyols pogueren conèixer el seu contingut.

La convocatòria es feya per a demanar l'UNITAT d'ESPANYA. Tots els conferenciants demanaren l'INDUSTRIALISACIO d'ESPANYA, en el fi desplaçar de Catalunya l'hegemonia econòmica, causa, segons ells, del NACIONALISME i de la PRESSIO que este exercia sobre el PODER; la reforma de les lleis arancelàries i la junta de valoracions i ARANCELLES, constituïda segons les disposicions que, en contra de l'implantat per Santiago Alaba, donà Cambó sent ministre d'Hisenda de la MONARQUIA.

El NACIONALISME havia tengut l'habilitat de presentar l'Estatut com un compromís dels partits republicans, inclos el PSOE. Estos ultims s'havien negat a que en Catalunya, s'adoptaren les seues sigles, tenyint-les d'autonomistes o nacionalistes (*lo que va d'ahir a hui*).

Es cert que el partidaris republicans representats en el Govern d'Azària ho feren afirmativament, ademés dels nacionalistes vascos i federals. El PSOE se mostrà indiferent i displicent. Les organitzacions obreres tambe estaven indiferents i, si cap, fins sarcàstiques. Aprobat l'Estatut- que per cert entre els que votaren a favor se trobava Unamuno, Santiago Alba i el denostat pel nacionalismo

català, Alejandro Lerroux- Macià `va declarar per la radio: A PESAR DE QUE NO ES EL QUE NOSATRES RECLAMAVEM , NOS DONA FACULTATS PER A LA CREACIO DEL NOSTRE GOVERN AUTONOM I ESTES FACULTATS

PODRAN, ENCARA, SER AMPLIADES LLEGALMENT A MIDA QUE HO VAJEN EIXIGINT LES NOSTRES NECESITATS”.

“LLAMENTS D’AZAÑA” EN LES SEUES MEMORIES DE LA GUERRA

El 24 de setembre Azaña arriba a Barcelona. Al saludar-lo Macià li va dir que, ”EN LA CONCESIO DE L’STATUT EVITAVA UNA GUERRA ENTRE CATALUNYA I ESPANYA”.. Azaña li contestà: “VUESTRO HIMNO HISTORICO SE QUEDA SIN ENEMIGO A QUIEN MOTEJAR”

Azaña tindria temps per a reflexionar fins el moment de la seua mort que va ocrorrer en el seu obligat desterrament en Montauban (França) en 1941, sobre el seu recolçament a l’Estatut de Catalunya. Sols n’hi ha que llegir les seues MEMORIES POLITIQUES I DE GUERRA” i LA VELADA DE BENICARLO”. Esta ultima l’escriue en la seua residencia de la POBLETA en Valencia. Estes son el vertader testament politic. En elles, ell dona a entendre la seua amargura de la guerra civil, a on subjau el convenciment de l’EXCLUSIVISME NACIONALISTA i de la seua POSTURA IRRITANT i ABSURDA. Repleguem alguna cosa al respecte que apareix en les MEMORIES.

- 3 de maig de 1933: “Que per moltes i molt grans i escandaloses que han segut les proves d’insolidaritat i desafectes, d’hostilitat, de chantagisme que la politica catalana d’estos mesos ha donat front al Govern de la Republica...”(pàg...58) “El major obstacul per a l’accio del Govern sera la politica tortuosa dels homens de la Generalitat..”(...) ara ficaran mil trampes i estaran esperant una ocasio” (p..59).

- 3 de juliol de 1937. “Pi i Sunyer, alcalde nominal de Barcelona es un dels pocs politics catalans en que se podia parlar noblement”. I mes abant dirigint-se a Pi diu: “..En el fondo sempre n’hi ha una camaraderia entre catalans, en virtut d’esta mai estralegen uns contra uns atres.”.(pàg. 121-122)

- 28 de juliol de 1937. “La carta (de Companys) es un síntoma.Repetidament li he dit al President del Consell i al Govern en ple que les gents de la Generalitat, tractaran de promoure un conflicte, en quan trobaren un pretext per a parlar de la catalanitat ofesa o de les llibertats chafades, etc., etc. “Lo millor dels politics catalans es no tractar-los”(pàg.173-174)

- 9 d’agost de 1937. “ El president del Consell, recentment arribat de Barcelona, vingue a contarme les seues conversacions en aquells senyors. L’impessio de Negrin es desagradable. Moltes queixes d’ells per coses menudes. Impossibilitat de concertar res formal. Embolics, paraules, falsetats (pàg...213)

- 13 d’agost de 1937. «A Companys i a uns atres se’ls acaba l’estupida comedia de que les terres aragoneses les hagen conquistat per a la Gran Catalunya”. (pàg.218)

- 10 de setembre de 1937. “Estes linies me fan recordar algunes atres circumstancies d’aquella desbaratada expedicio naixcuda de la tartarina vanitat, petulancia i desvariada ambicio d’alguns politics barcelonesos”. “Alguns en Barcelona, per lo vist, volien aprofitar l’ocassio per a construir la “Gran Catalunya”, sometent a les atres provincies proximes. Volgueren conquistar Arago, tambe les Balears. Bayo me telegrafiaava tots els dies contant-me els progressos de l’expedicio que havia mampres “per

l'orde de la Generalitat de Catalunya". "En uns atres comunicats me dia que conquistava les Balears per a Catalunya. Quan va desembarca demana cent banderes catalanes (...) megalomania i egoisme"(pàg.269-270)

- 19 de setembre de 1937. Des de furta-me (i al Govern de la Republica, que tambe compartix) el dret a l'indult, per avall, no s'han privat de cap trasgressio, de cap invasio de funcions. Asaltaren la frontera, les aduanes, el banc d'Espanya...volgueren conquistar Arago, decretaren l'insensata expedicio a les Balears, per a construir la "Gran Catalunya", de Prat de la Riba.(pag.291)"Per lo vist es mes facil fer una llei, encara que siga l'estatut, capaç de satisfer les aspiracions de Catalunya, que arrancar les arrels psicologiquas del recel, de la desconfiança, de les emulacions vanidosas i, sobre tot, les arrels d'eixe sentiment depriment de poble incompres i humiliat, que ostenten alguns de vostes"(li ho diu a Pi i Sunyer)." En lo temperament que tinc, si yo fora catala, este sentiment m'averkonyaria".(pàg.296)

- 20 de setembre del 37.·Prieto, a Pi i Sunyer l'ha amollat aço: "Mire voste: yo soc d'una franquea brutal. Tot lo que passa en Catalunya prove de que vostes estan governats per un malalt com Companys, i per dos miserables canalles com Tarradellas i Comorena incapaços d'una accio noble, me diu".(pàg.299).

- 20 d'octubre de 1937."Els catalans li han dit (a Negrin) que, una vegada el Govern en Barcelona podria fer-se una modificacio, reduint-se el numero de consellers de la Generalitat i aumentar-se els dels ministres catalans en el Govern de la Republica ¿ho veu voste?- li dic a Negrin- ya ixen les convinacions. Son com l'hedra. Se li'n pujaran a voste per les cames fins embolicar-lo".(pàg. 333) J. Boronat Gisbert. Max Aub, Azaña i els Catalans". "Murta nº17, oct.79.Pàg. 6 i 7 i 8)(El projecte de

RESUMINT

Morts físicament Admirall, Prat de la Riba, Macia, i un llarc etcétera de nacionalistes que flamejaren l'antorcha del Pancatalanisme, la seua idea, el seu projecte la seua estrategia, continua viva, vigorisada i actualisada. No es una qüestio teorica solament, sino que es un programa que esta duguen-se a terme, realisant-se dia a dia sense desmai i sense llimit cronologic ni freno que el detinga.

Es com una carrera de relleus, a on el corredor de tanda, d'una marcha que ha començat un i un atre replega el testic i s'ha trobat en un projecte degudament estructurat, molt ben estudiat i programat, en una estrategia i una tactica acrisolada per tots estos segles de lluita. Aço ha fet possible el trasmetre eixa concencia colectiva del "fet catala", i que fora assumit per tot el teixit socio-politic i fins eclesial de Catalunya.

Al fil de lo exposat i per a conclou-re, nos ve com anell al dit, un DOCUMENT airejat pel PERIODIC DE CATALUNYA, en data del 28-10-90, -alguns mijos se feren reso,-que no es ni mes ni menys que el desenroll de tota la filosofia pratiana. Un document que fon elaborat per les altes instancias de la coalicio de partits que, en aquells moments, governaven en Catalunya CONVERGENCIA I UNIO., en el fi de ser estudiat i acceptat per l'Eixecutiú Català. Son unes propostes per aumentar la CONCENCIA NACIONAL de Catalunya, o siga dels PAISOS CATALANS. Aço no es cap novetat. Es lo que des de fa molts anys esta fent el PANCATALANISME a tots ells nivells, dins i fora d'Espanya.

En el mencionat DOCUMENT se marca l'estrategia de RECATALANISACIO, dins dels ambits d'actuacio, que van des del control i l'alineacio del PENSAMENT, des de l'ENSENYANÇA PRIMARIA a l'UNIVERSITAT i l'INVESTIGACIO, passant pels MIJOS DE COMUNICACIO i de les ENTITATS CULTURALS i del'OCI, sense oblidar el MON EMPRESARIAL, aixi com la

PROYECCIO EXTERIOR, INFRAESTRUCTURES i l'ADMINISTRACIO, etcétera, etcétera. Es cert que el senyor Pujol, Roca, etc., tractatren de desmarcar-se del DOCUMENT, quan ixque a la llum publica, pero la seua trayectoria nega la veracitat de les seues actituts.

Com a tasca fonamental per a realitzar en tots estos ambits que senyala el esmentat DOCUMENT en questio, està la d'incidir EN LA SENSIBILISACIO SOBRE LA PERSONALITAT CATALANA, entenet com a tal els PAISOS CATALANS. Per tant es precis la divulgacio de l'història del FET NACIONAL CATALA i del seu TRANSFONDO MITIC", del nou CONCEPTE de NACIO dins del marc europeu de lo que es CATALUNYA, o siga els "PAISOS CATALANS". Tambe se parla d'airejar tot allo que done fe del MEMORIAL D'AGRAVIS, descobrint-lo, CONSTATANT-LO i DIVULGANT-LO, en l'objecte de que se coneguen els fets DISCRIMINATORIS i les CARENCIES a que esta sotmessa Catalunya.

No podía faltar en el DOCUMENT, la RAO, FONAMENT i META FINAL, la RAO que se persequix: LA SOBERANIA de CATALUNYA, dins del marc EUROPEU. En eixe sentit camina. Tambe parla d'IMPULSAR el SENTIMENT NACIONAL CATALA entre els PROFESSORS, PARES i ESTUDIANTS, a mes de POTENCIAR l'us de la LLENGUA CATALANA entre tots ells. Exigir-los al mateix temps el coneiximent de la GEOGRAFIA i l'HISTORIA dels PAISOS CATALANS. Controlar la formacio del professorat d'EGB, i la CATALANISACIO dels programes D'ENSENYANSA. Reorganizar el cos d'inspectors per a CONTROLAR la NORMATIVA de la CATALANISACIO.

Potenciar les ASOCIACIONS de PARES, en gent que tinga criteris NACIONALISTES. Potenciar, per l'exterior, la LLENGUA CATALANA, aixi com tambe l'ASOCIACIO DE PROFESSORS UNIVERSITARIS, i les equivalents d'ESTUDIANTS NACIONALISTES. Potenciar a personalitats d'ideologia NACIONALISTA en els ORGANS RECTORS de les tres UNIVERSITATS.

En relacio en els mijos de comunicacio, potenciar-los per a que siguen eficaços en la mida de que puguen transmetre el model NACIONAL CATALA, extenent l'ambit d'actuacio per a que apleguen a tots els PAISOS CATALANS,. Per a conseguir aço n'hi haura que incidir en els periodistes i tecnits de comunicacio. I per a tindre garantia de que eixa concencia nacional siga real se tindra que introduir gent en els llocs claus, en eixos mijos, que tinguen concencia nacionalista.

En quant a la proyeccio exterior donar a coneixer l'existencia de Catalunya, els països catalans, en tot lo mon, especialment en Europa.

Tambe n'hi ha que establir llaços entre tots els països catalans, i conseguir que Barcelona siga la CAPITAL ECONOMICA, COMERCIAL i TURISTICA del MEDITERRANI, del GRAN SUR EUROPEU.

Aço no se pot considerar com un projecte de futur per a l'estudi. Es una realitat constatada dia a dia. Es un programa que va ser posat a la practica per Prat de la Riba, des de la presidencia de la Mancomunitat de Catalunya. Hui, els seus epigons, sols han tegut que seguir desenrollant-lo i adaptar-lo a tenor de les circumstancies, cosa que estan fent des de fa moltes decades. Cal citar a Maragall en el seu projecte de la regio europea de l'Arc Mediterrani a on Barcelona seria en centre de eixa hipotetica nacio. En eixe sentit navega la seua ambicio en concordia en els seus socis. Carod que, "no renuncia a la absorcio de Valencia per Catalunya.", paraules textuales.

L'única novetat, si cap aixi considerar-la, es l'exit que ha supost, com a producte d'exportacio, tant en la resta d'Espanya com per l'extranger, que a nivell universitari es evident, com evident es el fet

palpable de la seua projeccio en aquelles zones a absorbir. I exit tambe el que siguen les mes altes instancias d'estes comunitats GOVERNS AUTONOMS i UNIVERSITATS, organismes que incidixen directament en la Societat, els promotors i gendarmes de que se complixquen els DICTATS FILOLOGICS-POLITICS del PANCATALANISME.

AIXI se fa bona la sentencia del comentariste i escritor francés Francois Revel, replegada en el seu llibre "EL CONEIXIMENT INUTIL". "No es la veritat sino la mentira la força que mou a la Societat del nostre temps i son certes persones i certs mijos i certes institucions", -afegim-, "els que manipulen l'informacio fins arribar a llegitimar, gracies al prestigi que tenen, estes mentires flagants"

ANEX D'ACTUALISACIO

ACTTITUT DE LA DRETA EN EL CATALANISME

Quan elaborarem esta conferencia, tinguerem que ajustar-nos a la dictadura del rellonge, per a no excedir-nos en el temps. Conseqüentment tinguerem que sintetitzar-la al maxím, corrent el risc de descafeinar un tema tan complex i escabros com es la genesis i desenroll del catalanisme. A mes, que sols carregarem l'accent en la participacio de les esquerres en el mencionat projecte. Passaren alguns anys i canvià el signe politic del Govern d'Espanya, des de 1997 fins 2004 estigue en mans del PP, sent cap d'esta formacio Aznar que ocupà la presidencia del Govern. Este partit anà deixant una estela molt significativa d'haver entrat en el joc que li marcà Pujol a canvi del seus vots per 'a mantindres en la poltrona.. Conve puix que senyalem la participacio, per activa i per pasiva, en l'entramat pancatalaniste. Anem a deixar constancia d' uns fets inequivocs.

Sí, sols citarem en el relat, en pro de la síntesis, a tres personages com a paradigmes, Admirall, Prat de la Riba Frances Macià, se veren en la necessitat d'ampliar la relacio afegint la de Francesc Cambó. . Si en l'etapa del PSOE sent el cap d'esta formacio Felipe Gonzalez y este era esclau de Pujol, politicament parlant, no sols pels pactes de Govern que firmà en este sino, com ya ho hem explicat en lo publicat, per haber assumit les esquerres el catalanisme, tambe el PP en mans d'Aznar va assumir eixa barreja dels pactes en CIU. La realitat es que, Valencia, va seguir i seguix sent moneda de canvi, hui pels pactes de Zapatero en el tripartit, Maragall, Carod i demes.

En l'epoca del PP teniem aci com a cap del Govern de la Comunitat a Zaplana. El seu cinisme a l'assumir sols el concepte estatutari, sobre el nom de la llengua, va fer que continuara tot igual, i aixina seguim, en Camps aci i Zapatero en el Govern d'Espanya. Sempre trobem "personajillos" com a colaboracionistes, que a mes se diuen valencianistes, per a mes INRI, per a dur a terme, lo que volen els representants del poder teluric de Catalunya, Pujol, Maragall, Carot, etc, tant si son de dretes com si son d'esquerres, en definitiva no se baixen del burro. Zaplana li va prometre a Pujol una academia, la AVL, sense nom de la llengua per acabar en el conflicte. Una academia, en definitiva, fruit de la desvergonya i cinisme, en este cas, del PP.

Si per a Pujol les filosofies de Prat de la Riba i de Francesc Macià son la font d'inspiracio per a conseguir el projecte de la "Gran Catalunya, tambe este projecte entra dins del pensament de Maragall, Carot i demes catalanistes que no fa falta que els nomene. Esta actitud imperialista, que uns i atres van darrere de conseguir, entra dins del mes pur estil imperialista, esta indignitat no es cap inconvenient per a que el senyor Aznar li oferira –en son dia-la presidencia del Govern a Pujol i en continua metamorfosis passà d'escoltar als seus correigionaris: "Pujol enano habla castellano", a tractar de borrar la mala image d'estes paraules i afirmar que, "ell parlava català en circuls intims", afegint que tenia assumit "el catalanismo moderado de Cambó". Motiu este per a que traguem a colacio a este personage, que no li donarem audiencia en el relat principal, sols una chicoteta cita.

Periodistes, mijos de comunicacio, politics, etc., venen abusant d'eixe concepte de "NACIONALISMO MODERADO", per a llevar ferro a esta expressio i diferenciar-los dels que practiquen la violencia física; estos anomenats "moderados" que a la fi son els que impulsen, en les seues filosofies als violents. Fem puix una breu semblança del personage en qüestio.

Francesc Cambó (1876-1947) en 17 anys entra a militar en el centre Escolar catalanista. En 1900, als 20 anys , li originà una "**Chiulada**" al president del Govern en el **Liceu de Barcelona** que quedà per a la Historia com la "**Chiulada a Dato**". Esta manifestacio acompanyà a Dato per tot el

recorregut de Catalunya. Estes actituds provocatives anaven acompanyades dels corresponents crits de **“VIXCA CATALUNYA LLIURE”**. En Reus, les humiliacions chuiulits i menyspreu foren tals que provocaren un desafiú en l'alcalde de designacio **REYAL Font de Rubinat**. **¡AH! Es que aci som tots catalanistes**” i el marques de Portago. Dies abans hi hague un atre desafiú entre alguns socis del Liceu i el periodiste del seu sequit Sr. Romero.

El 21 de març de 1918 es va produir una crisi en el Govern i Alfons XIII designà a **Cambo** per a la **cartera d' Instruccio Publica**, **Santiago Alba** li demanà al Rei que permutara eixa cartera per la de **Foment** que tenia ell **“PORQUE ES BIEN NOTORIO QUE EL SEÑOR CAMBÓ VIENE SOSTENIENDO EN CATALUNYA LA ASPIRACIÓN A QUE LA LENGUA REGIONAL ALCANCE PLENA OFICIALIDAD. LOGICAMENTE SUS CORRELIGIONARIOS (...) LE PEDIRAN QUE REALICE SUS PLANES (...) POR TAL MOTIVO SURGIRAN DIFICULTADES Y OBSTACULOS AL GOBIERNO”**. No ana mal en el canvi. Economicament, ixque guanyant Catalunya.

En les Corts (15-4-1918) no tingue regomello en declarar que **“A L'ENTRAR EN EL GOVERN HIPOTEQUI LA MEUA LLIBERTAT D'ACCIO (...) pero no vaig hipotecar cap de les meues conviccions (...)SOC UN HOME DE LES MEUES JOVENTUTS DE PROPAGANDISTE, DEFENSOR DE LES DOCTRINES DE PRAT DE LA RIBA, HOME DE LA SOLIDARITAT CATALANA”**(el programa de la **“SOLIDARITAT CATALANA”** se basava en les **“Bases de Manresa”**, primer document del catalanisme politic que, 1992, en el seu centenari fon reafimada la seua vigencia.

Partidari d'una **“FEDERACIO IBERICA”**, la seua obsessio era el reconeiximent oficial de la llengua **“(PER CATALUNYA I L'ESPANYA GRAN)**, març de 1916. El catalanisme te la seua força en el fet diferencial català. Lo principal es la llengua. En relacio en la realitat d'Espanya i Catalunya establix tres opcions: **“GUERRA DECLARADA UNA CONTRA L'ATRA”**(...) **ARMONISAR UNES EN ATRES O VIURE SENSE PAU DEFINITIVA NI GUERRA DECLARADA”**. Davant d'eixes tessitures optà per la tercera **(PER LA CONCORDIA, 1930)**. En un mitin en el **PALAU DE LA MUSICA”**(27-5-1916), fon Cambó categoric al demanr la sobirania per a Catalunya, junt a l'amenaça als **GOVERNS D'ESPANYA QUE, ENCARA QUE NO VOLGUEREN ELLS (...) PODIA ARRIBAR EL CAS QUE NOSATRES HO FEREM, ENCARA QUE TINGUEREM QUE AGRANAR TOT LO QUE NOS IXQUERA AL PAS**.

Quan Cambó i els seus lliguers enverinaven en el Congres (7 i 8 de juny de 1916), demanant bona cosa de prevendes, tant politiques com autonomiques per a Catalunya, Lerroux li pregunta: **¿ Si SS. PUDIERA OBTENER LA INDEPENDENCIA PARA CATALUÑA, SE CONTENTARIA CON LA AUTONOMIA POLITICA DE CATALUÑA’?**. El silenci fon la resposta. En el mateix lloc i en eixes mateixes dates demanava l'us de la llengua catalana, a mes, que s'estenguera a unes atres regions. Clara alusio als regnes de Valencia i Mallorca.

La seua versatilitat, molt propia del catalanisme, el va fer adular el colp d'Estat de Primo de Ribera en estes paraules: **“HA SEGUT L'UNICA DOLÇOR QUE HEM TENGUT EN UN ANY. I això fon així perque,”LA CAMPANYA DEL CATALANISME CONTRA ELS GOVERNS PARLAMENTARIS CREA L'AMBIENT PROPICI PER AL COLP**

D'ESTAT EN BARCELONA" (PER LA CONCORDIA). Ara be, quan l'estrela del dictador ya feya aigua no tingue cap dubte en donar-li l'esquena.. En el 36 donà l'orden als seus lliguers per a que recolçaren a l'ALZAMIENTO NACIONAL, possant ell la seua pluma i els seus diners al servici de Franco. El pragmatisme del nacionalisme català va quedar reflectit una vegada mes en estes paraules seues: ¿MONARQUIA? ¿REPUBLICA? ¡CATALUNYA!, que entren dins dels parametres del pragmatisme de Pujol.

Resumint, si PRAT de la RIBA era el cap del "convoy", per possar un 'eixemple, Cambó era el maquiniste que dirigia als fegoners per a que mantingueren la flama encesa en la caldera, segons li convenia. No vem per cap lloc eixa moderacio. Sí, la seua versatilitat i el seu pragmtisme. ESTA ES PUIX LA FONT FILOSOFICA POLITICA EN LA QUE S'HA INSPIRAT AZNAR A L'ASUMIR EL "CATALANISMO MODERADO".

Despres de lo que vinc apuntant no me resistixc a actualisar estes cites aportant, breument, a dos personages. Un, el ministre d'Exteriors, Sr. Moratinos, sempre acertadísim en les seus aportacions, epecialment si les fa en angles. En el seu MEMORANDO LLINGÜISTIC dirigit a l'U.E., que previament l'havia pactat en el Consell Valencià del PP, segons afirma i no ho pose en dubte, coneguent la trayectoria incontrovertida d'esta formacio politica,, QUE EQUIPARA AL VALENCIA EN EL CATALA., donant satisfaccio al tripartit Maragall, Perez Carod i uns atres socis de ZP, evitant deixar-lo correr el risc de que perga el vots d'estos, per a seguir mantenint-se en el poder.

I com no, citar al President del Consell de l'Estat, que, en les seues manifestacions recents (març del 2005) Francisco Rubio Llorente, carrec que deu al PSOE, a la consulta de l'Eixecutiü sobre la reforma Constitucional, reiteradament ha vingut afirmant que, "*Valencia forma part de la Comunitat Nacional Catalana junt en atres provincies*, no fa falta que les cite. No n'hi ha mes remei que admetre la congruencia d'esta persona en lo que es la trayectoria del colaboracionisme del PSOE. Per a fer un simil, en temps de la "oprobiosa" defenia "*Las leyes Fundamentales del Movimiento*", des de la seua catedra de Dret Constitucional. Hui, com es llogic, recolça lo que li mana ZP i desija el tripartit català.

Des del mes elemental coneiximent del DRET, sempre havia cregut que, este servia a la JUSTICIA com a recolçament i guia. Ara observe que està aprofitant per a justificar foscs interessos de mes que dubtosa llegalitat. Pense que, si algun s'alsara reivindicant les fronteres que va establir Hitler hauriem d'acceptar-ho tambe. Donades totes estes circumstancies pregunte: ¿CALDRIA POSAR LA FILOSOFIA DEL DRET A REVISIO? Deixe la pregunta en l'aire.

I en esta lluita que tenim mampresa algunes persones en Valencia, com en atres Comunitats, pren cos la de DAVID contra GOLIAT. Esperem que tinga el mateix fi que aquella.